

Profesorem na lovosickém gymnáziu

Vděčně vzpomínám na neděle, kdy v nedávných obdobích neobsazenosti třebenického sboru jsem mohl v Třebenicích, případně i v Lovosicích vést bohoslužby a posloužit kázáním. Byly to radostné chvíle v milém společenství sester a bratří. Když jsem byl ponejprv o službu v třebenickém sboru požádán, tak kromě radostné vděčnosti za novou příležitost ke kázání se mi vybavovaly vzpomínky na rok 1970, kdy jsem jako středoškolský profesor matematiky a fyziky s roční praxí nastupoval do lovosického gymnázia. Celý život bydlím v Praze. Vlaky tehdy jezdily mnohem pomaleji než dnes, a tak jsem potřeboval v Lovosicích či jejich nejbližším okolí nějakou střechu nad hlavou. Obrátil jsem se na správnou adresu - v duchu evangelické praxe jsem zajel do Třebenic za bratrem farářem Zdeňkem Boreckým (do té doby jsem ho neznal). Ten hned se mnou navštívil manžele Šilarovy v Sulejovicích, o mém problému s nimi popovídal a hned odtud jsme šli do sulejovické Husovy ulice k manželům Lžíčarovým, u nichž jsem našel pro dva roky svého lovosického působení nejen potřebné ubytování, ale také přátelské, ba přímo rodinné prostředí.

V Husově ulici bydleli převážně reemigranti z Volyně, někteří českobratřští evangelíci, jiní baptisté. Měl jsem možnost seznámit se jen s některými z nich, protože jsem využíval všech příležitostí k cestám do Prahy, kde jsem měl nemocnou maminku a svou Evu, která se v době mého lovosického působení stala mou manželkou. Úžasným člověkem byl tehdy už bývalý kurátor br. R. Šmidt, velice rád vzpomínám na rodinu Špringlovu i na mnohé další, jejichž jména si již ani nepamatuji. Krásným zážitkem pro mne bylo, když za mé nepřítomnosti v Sulejovicích mi přivezli uhlí: Když jsem se vrátil, bylo společnou rukou sousedů složené. Vděčnost za druhé lidi hraje dnes důležitou roli v mém myšlení. Věřím, že k tomu i zkušenost se sulejovickým uhlím přispěla.

Důsledkem mé volnočasové orientace na Prahu bylo, že jsem se třebenického sborového života nemohl účastnit. Rád vzpomínám na jedny bohoslužby, společné s lovosickými baptisty. Bylo to první neděle v roce (snad 1972), která byla prohlášena za pracovní. Lovosický kostel byl tehdy plný a navzdory velmi nízkým údajům teploměru tam byla velmi příjemná, hřejivá atmosféra. Sounáležitost s třebenickým sborem a i s lovosicko-sulejovicko-třebenickou ekuménou jsem ovšem po celou dobu lovosického působení prožíval.

Z rodinných důvodů jsem práci v Lovosicích po dvou letech opustil. Určité kořeny jsem tam (a tedy i v třebenickém sboru) zapustil, a tak jsem před šesti lety pozvání na třebenickou kazatelnu s radostí přijal a v dobrém na chvíle strávené ve sboru, u Křivohlavých i u Zalabáků vzpomínám. Píšu tyto řádky v naději, že 4. září 2016 nebylo mou poslední příležitostí v Třebenicích a Lovosicích evangelium kázat.

Jiří Nečas